

LISTY GALANTSKÝM 10

V jednej dedinke bola dávno-pradávnou jedna súkromná stolárska dielňa. Raz, keď bol stolár na pochôdzke, zasadli pracovné nástroje k porade. Zasadanie trvalo dlho a miestami bolo prerušované, ba až ostré. Išlo o vylúčenie niektorých členov rady z dôstojného spoločenstva nástrojov.

Prvý, kto sa ujal slova, povedal: „Musíme vylúčiť našu sestru Pílku. Stále hryzie a škrípe zubami. Má najhryzavejšiu povahu na svete.“ Ktosi mu skočil do reči: „Medzi nami nemá miesto ani Hoblík. Je to nabrúsený puntičkár, ktorý poodiera všetko, čoho sa dotkne.“ „A čo brat Kladio?“ zaprotestoval ďalší. „Má ťažkú a útočnú povahu. Tlačie hlava-nehlava a lezie všetkým na nervy. Vyhoďme ho!“ „A čo Klince? Dá sa žiť s takými pichľavými bytosťami? Nech idú preč ony. Aj s Pilníkom a Rašplou. Žiť s nimi je večné utrpenie. A vyžeňme aj Šmirgel'. Zdá sa, že jediný dôvod jeho existencie je škriabať blížneho.“ Tak sa stolárove nástroje dohadovali stále živšie a horlivejšie. Hovorili všetci, jeden cez druhého. Kladio chcelo vylúčiť Pilník a Hoblík, a Pilník so Šmirgl'om zase Klince a Kladio, a tak ďalej. Na konci zasadnutia chceli všetci vylúčiť všetkých. Schôdzku znenazdania prerušil príchod stolára.

Všetky nástroje zmĺkli, keď videli ako stolár pristupuje k hoblici. Vzal do rúk dosku a prepíli ju hrdzavou Pílkou. Ohobľoval ju Hoblíkom, ktorý poodiera všetko, čoho sa dotkne. Potom prišiel rad na Sekeru, ktorá bez milosti osekáva všetko okolo seba. Ďalšia bola Rašpl'a s drsným jazykom a brat Šmirgel', ktorý škriabe a drhne. Potom stolár siahol po Klincech s pichľavou povahou a po Kladiove, ktoré všetko bije po hlave. Použil všetky svoje nástroje so všetkými násilníckymi vlastnosťami a urobil kolísku. Krásnu kolísku pre dieťaťko, ktoré sa malo narodiť.

Sme rozdielni. Každý je iný a z pohľadu toho druhého možno príliš „drsný a pichľavý“. Možno náš pohľad nám bráni vidieť jedinečné postavenie toho druhého. Ak sa ale pozrieme na ostatných z perspektívy Stolára-Tvorcu, zistíme, akú úlohu máme v tomto živote a ako potrebujeme druhých na dokončenie Stolárovho zámeru. Preto sa pozerajme viac očami Stolára ako očami nástrojov.

zdroj: <https://chrenova.fara.sk/test/-/blogs/7593397>

Kázeň na 2. adventnú nedeľu, 6. decembra 2020

„Keď Jána uväznili, prišiel Ježiš do Galiley, zvestoval evanjelium Božie a hovoril: Naplnil sa čas a priblížilo sa kráľovstvo Božie; pokánie čiňte a verte v evanjelium!“

Evanjelium podľa Marka 1,14-15

Bratia a sestry,

keď sa opýtate mojej dcéry Aničky, v akých časoch by chcela žiť, tak jej odpoveď je úplne jednoznačná. Chcela by žiť v časoch kráľovstiev a princezien. Seba si predstavuje ako múdru a dobrú princeznú, ktorá sa stará o šťastie svojich poddaných. Pri nedávnych rozhovoroch sme jej povedali, že v kráľovstve bola len jedna, dve alebo tri princezné a ostatní ľudia boli poddaní, a tí mali oveľa ťažší život ako my dnes. Museli na svoje živobytie tvrdo pracovať a zarobiť aj na princeznovský život. Je len veľmi malá šanca, že by sa práve Anička narodila ako princezná. Deti majú kráľovstvá zidealizované z rozprávok, ktoré radi, počúvajú alebo čítajú.

Dnešná druhá adventná nedeľa sa nesie v téme prichádzajúceho Božieho kráľovstva. V istom zmysle môžeme povedať, že je to „rozprávkové“ kráľovstvo, pretože ako v rozprávkach sú poddaní dobrého a múdreho kráľa šťastní, tak aj všetci, ktorí sa dostanú do Božieho kráľovstva, budú naplnení skutočným a trvalým šťastím.

Prečítané slová o prichádzajúcom kráľovstve Božom sú v evanjeliách uvedené na úplnom začiatku Ježišovho pôsobenia. Pán Ježiš svoju verejnú činnosť začína zvestovaním evanjelia, a to slovami: *„Naplnil sa čas a priblížilo sa kráľovstvo Božie, pokánie čiňte a verte v evanjelium.“*

Izraelský ľud oddávna žil v očakávaní naplnenia zaslúbení o Mesiášovi, Záchrancovi, ktorého im Pán Boh sľúbil ústami prorokov Izaiáša, Jeremiáša, Daniela, kráľa Dávida v žalmoch či iných prorokov. Predobrazy Baránka Božieho vidíme rýchlo po stvorení sveta, keď Abrahám má obetovať svojho jediného vytúženého syna Izáka, no v poslednej chvíli ho Hospodin zastaví a prikáže mu namiesto milovaného syna obetovať baránka, ktorý sa o rohy zachytil v trní. Krv baránka zachraňovala aj prvorodených židovských chlapcov, ktorí nezomreli spolu s egyptskými prvorodenými chlapcami, lebo veraje, zárubne dverí židovských domov boli potreté krvou baránka a anjel zhubca na Boží rozkaz tieto domy obišiel. Bezchybného baránka zabili iba večer pred tragédiou, ktorá sa mala odohrať v noci. Nakoniec ale toto bola

rana, ktorá reálne spôsobila, že Izraelský národ bol prepustený z egyptského otroctva. Keď Pán Ježiš hovorí: *Naplnil sa čas*, hovorí o tom, že sa skončilo pre mnohých nekonečné čakanie na Mesiáša, o ktorom proroci toľko hovorili. Mnohé generácie očakávali tieto okamihy - a tu je generácia, ktorá toho bude svedkom. „Naplnil sa čas“ môžeme pochopiť aj tak, že Hospodin práve v ten okamih splnil svoje zaslúbenia a dodržal slovo, ktoré dal ocom a praotcom Izraela. Vidíme v tom jasný poukaz na naplnenie všetkých prorociev a zaslúbení v Starej zmluve ohľadom Mesiáša, Baránka Božieho.

Pán Ježiš pokračuje: „*priblížilo sa kráľovstvo Božie*“. Čo je kráľovstvo Božie? V Biblii a najmä v evanjeliách nájdeme rôzne podobenstvá, ktoré hovoria, čomu všetkému sa podobá kráľovstvo Božie, a v týchto podobenstvách sú priblížené princípy fungovania Božieho kráľovstva ako aj spôsobu ako sa doň dostať. Pre mňa osobne je Božie kráľovstvo všade tam, kde som ja, nehodný človek, v Božej blízkosti. Tak rozumiem aj slovám Pána Ježiša: „*Kráľovstvo Božie už je medzi vami!*“ (L 17,21) Ľudia v čase fyzickej prítomnosti Ježiša Krista na tejto zemi mali oproti nám ľuďom 3. tisícročia jednu veľkú výhodu. Učeníci, jednotlivci, ale aj celé zástupy, sa mohli Ježiša osobne dotknúť. Tak, ako to urobila žena trpiaca na krvotok. Božie kráľovstvo sa priblížilo na vzdialenosť ruky. Stačilo natiahnuť ruku a dotknúť sa Ježiša Krista, pravého Boha. To bola jedinečná udalosť všetkých dejín zeme, ktorá sa v takejto podobe už nikdy nezopakuje. Napriek tomu si nemyslím, že sme na tom horšie ako ľudia vtedy. Jednoducho preto, lebo príchodom Pána Ježiša Krista sa kráľovstvo Božie priblížilo ku každému človeku na celom svete a po všetky doby. My sa síce nemôžeme dotknúť pravého Boha, ale môžeme byť a žiť v Jeho prítomnosti, blízkosti. Táto možnosť sa nám všetkým ponúka a každý z nás ju môže využiť.

Ako sa pripraviť na prichádzajúce Božie kráľovstvo? Správnu reakciou sú dve dôležité veci: *čítajte pokánie a verte v evanjelium*. Robiť pokánie je samo o sebe veľmi nepríjemnou záležitosťou. Človek si musí uznať, že niečo neurobil dobre, že niečo nezvládol, že jeho sebecko zvíťazilo nad láskou k blížnemu. Ako ľudia si veľmi neradi priznávame, že sme urobili niečo nesprávne, že sme zlyhali v akomkoľvek zmysle. Priznaním si vlastnej nedokonalosti a slabosti sa stávame zraniteľní nie len sami pred sebou, ale najmä pred svojím okolím. Koľko ľudí si nedokáže priznať vinu a už vôbec nie poprosiť o odpustenie! V tomto je pokánie veľmi ťažká a nepríjemná vec. Vyvádza nás z našej komfortnej zóny a vedie nás cestou sebaznania aj z tej

horšej stránky. Neraz sami od seba si vlastné zlyhania ani neuvedomujeme a až Duch Svätý nám ich odhaľuje a konfrontuje nás s nimi. Vždy keď spoznáme, že sme urobili niečo zlé, musíme to vyznať a poprosiť o odpustenie. Hoci je pokánie veľmi nepríjemné, stojí za to ho urobiť či robiť pravidelne, lebo to je jediná cesta ako získať odpustenie a zároveň nás posúva vpred na ceste posvätenia. Ak sa dá, tak aj človeku, voči ktorému sme sa previnili, a ak sa nedá, tak svojmu Nebeskému Otcovi.

Stane sa však, že hoci sme robili pokánie zo svojho hriechu, ten, voči ktorému sme sa previnili, naše ospravedlnenie neprijal. Možno preto, lebo sme ho už nikdy nestretli, možno preto, lebo nás predišiel do večnosti, a možno preto, lebo sme mu tak ublížili, že jeho srdce sa voči nám zatvrdilo. Zostanú nám potom takéto neodpustené hriechy a zabránia nám vojsť do Božieho kráľovstva? Nie! Práve o tom hovorí tá druhá časť: *verte v evanjelium*. Evanjelium je dobrá správa pre človeka, že jeho hriechy môžu byť a sú odpustené Bohom. Evanjelium je aj to, že žiaden človek na zemi svojím hnevom či neochotou alebo neschopnosťou odpustiť nemôže zabrániť Bohu, aby On odpustil. A to je to, čo sa naozaj počíta! Toto odpustenie musím prijať a uveriť, že aj moje hriechy sú odpustené a aj pri mne sa naplnili slová apoštola Jána, „*krv Ježiša, Jeho Syna, nás očisťuje od každého hriechu.*“ (1J 1,7) Diabol, otec lži, sa nás bude snažiť zneistiť v tejto viere rôznymi spôsobmi. Bude nás presviedčať, že naše pokánie nebolo úplne úprimné, že bolo len z vypočítavosti, aby sme dosiahli odpustenie, alebo bolo len zo strachu pred spravodlivým trestom, ktorému sa chceme vyhnúť. Vždy znova a znova nám bude pripomínať naše hriechy a vyhadzovať nám ich na oči, aby nás zneistil, ale my mu môžeme povedať: verím, že Pán Ježiš sa aj pre mňa narodil v Betleheme a aj pre mňa zomrel na kríži a moje hriechy sú odpustené. Verím tomu jednoducho preto, lebo to povedal sám Boh a Jeho slovo platí! Aj toto znamená veriť v evanjelium.

Bratia a sestry, aj nám sa v istom okamihu naplní čas a priblíži sa kráľovstvo Božie. Číňme pokánie a verme v evanjelium! Amen.

Miroslav Kerekréty, zborový farár

Bratia a sestry, ak ste v tomto zvláštnom roku ešte nezaplatili cirkevný príspevok, môžete tak urobiť v kancelárii FÚ v pon – pia od 9:00 do 11:30, alebo na číslo účtu: SK04 0900 0000 0000 2408 6777 a do správy pre prijímateľa uveďte svoje meno.